

I

Нощта беше влажна и мрачна и браилските улици пустееха. Студената декемврийска мъгла, която обикновено пада покрай бреговете на Дунава, се беше напластила в една от главните улици на града и задушаваше с отровния си дъх последните минувачи, които бързаха да се приберат у дома си. Мъжделивите фенери, що стърчаха на почетителни разстояния по двете страни на улицата, едвам прокарваха мътна и неопределена светлина през мъглата и като че още повече увеличаваха мрака. Всички лавки и магазини бяха затворени вече; никаква светлина или шум не излизаше навън; понякога само се чуваха уединени кръсъци и псувни на някои закъснели картоиграчи в някое затворено казино.

Само едно малко, тясно, защитено с железни пръчки прозорче светеше още. Това прозорче беше равно със самата земя и откриваше съществуването на една будна кръчма, с каквито бяха богати по онова време браилските пиаци. Ако се приближеше някой до ниската врата на тая кръчма и надникнеше хубаво над нея, щеше да види, благодарение на слабата виделина, дошла от един близък фенер, една вапсана дъска със следующия надпис: Народна кръчма на Знаменосецът! Такива чудновати надписи бяха на мода по онова време. Всяко кафене, държано от българин, имаше своята девиза; всяка кръчма, посещавана от българи, се гордеше с някакъв гръмлив или безсмислен надпис; над тая се четяха думите: Български лев; над оная названието: Филип Тотю, храбрий Български войвода; над третя думите: Свободна България с три възклицателни. Но най-любопитни бяха лавките на тютюнджиите българи. Ето там една лавка с

разтворена врата. Вътрешната страна, сиреч тая, която гледа сега към улицата, представлява един турчин с традиционната чалма на глава и с дълъг чибук в ръката. Минувачът не би се заинтересувал в това изображение от много обикновена и първобитна живопис, ако да не забележеше под коленете на турчина думите, раздраскани с гвоздей, вероятно от патриотина тютюнджия: Долу тираните! По-нататък, на другата тютюнджийска лавка с подобно изображение, нямаше тия думи, но затова едното око на добрия турчин беше изчовъркано. Други тютюнджия, вероятно по патриот и по-разпаден неприятел на турското племе, при турчина си заръчваше да изпишат и един хъш с гола сабя, който показваше вид, че се готви да заколи злополучния чалмоносец. Обикновено такива лавки биваха най-много посещавани от емигрантите и хъшовете. Съдържателите на тия лавки бяха въобще все „народни“. „Народен“ се наричаше там всякой българин, избягал от въжето, от тъмницата или от насилието на турците, който имаше какво-годе състояние и помагаше по силата си на бедните и презрени останки от героическите чети на Хаджи Димитра и Филип Тотя. Всеки такъв „народен“ тютюнджия даваше на вяра тютюн на съотечествениците си с блага надежда, че ще му се разплатят при по-добри времена; най-после и да му не платят – нищо няма: те са хъшове, бедни хора, казваше си той и се усмихваше.

– Бай Андо, я ми претегли още двацет и пет драма¹ тютюн, па го запиши при другия – казваше един дрипав, неопран и едър хъш на „народния“ тютюнджия. – Чорбаджията – исках му тая заран пари, – но каза: утре ела. Той ми помага, не е лъжа: но ако ме излъже и утре, ще му разпукна главата на това куче...

– Крумов! – казваше един друг хъш, като се обръщаше към един бакалин: – Займи ми два франка още.

¹ Драм – мярка за тегло.

– Ще ги изпукаш и тях; знам си аз стоката... На̀ ти петдесет бана¹, па се пилей... – казваше Крумов. Тогава беше патриотическо да се носят гръмки прякори. Имаше още Перунов, Асенов, Балкански, Левски, Гръмников, Планински и пр.

Но нека влезем в кръчмата, на която прозорчето светеше още през нощта.

Тая кръчма беше една дълбока изба, в която се слазяхе по една стръмна и извита стълба.

Една опушена и полуразбита лампа висеше на потона² и осветляваше вътрешността.

Един топъл и задушлив въздух, сгъстен от кадежа на лампата и цигарите и от киселите изпарения на питиетата, пълнеше това подземие. На една страна, въз една висока усамотена и измокрена полица, стоеха йерархически наредени чашите и шулците³. На срещната стена бяха налепен няколко литографически картини, които представляваха боевете на Хаджи Димитровата чета при Върбовка, при Караисен и клетвата, която прави същата чета на дунавския бряг. Няма нужда да описвам подробностите на тия картини; те са разпространени по всичките кътове на отечеството ни и всеки от нас ги е гледал навремето с благоговение и възторг. Достойна за любопитството беше още една картина, изписана грубо с ръка, залепена под горните три. На лявата ѝ страна беше изобразено нещо като село. Из това село излязяха няколко селяни. Пред тия селяни вървеше един стар турчин с огромна гъжва, с едно блюдо на ръцете, в което като да стоеше пита хляб. Срещу тая буколическа⁴ група задаваше се друга една група, състоя-

¹ Бан – дребна румънска монета.

² Потон – таван.

³ Шулец – неголям, обикновено глинен съд за вино или ракия.

⁴ Буколическа – пастирска; в стила на античната буколическа поезия, описваща живота на пастирите.

ща се от въоръжени человеци, с бели хъшовски дрехи, с цървули и с калпаци, на които личеха малки левчета. В средата се издигаше един великан, който държеше висок червен байрак със словата „Свобода или смърт!“ Отдолу с едри неправилни букви се разказваше съдържанието на картината, представляваща посрещането, което направи един турски първенец на четата, не помня добре в кое село. Това разказване се свършваше с думите: Да живее храбрият Странджа – знаменосец!

Една дружина от шестима души, насядали на одърчето в дъното на избата, допълняше изгледа.

Те бяха всичките хъшове или почти хъшове. Най-стариот от тях, който беше най-снажен, дълголик, сух, жълт, с гъста черна брада, се беше изтегнал до стената и от време на време изпушаше един гъстък пушек из устата си. Той слушаше внимателно какво разказваше един от събеседниците му. Види се, че разговорът беше много интересен за него, защото сегиз-тогиз челото му, въз което личеха зарасли рани, се набърчаше отрицателно или пък клюмаше утвърдително. Той често пресичаше говорещия, като викаше високо и кашляше:

– Не, не! При Саръ-яр убиха Тончо Тралалата, а не в селото, лъжеш, Македонски!...

Или:

– Той беше Иванчо Гърбата... Гърбата беше, дето удари Мишева с револвера... нарочно... аз знам, че нарочно той уби Мишева, проклетникът проклети!

– Право! И аз сега ми доважда на ум... Черкезинът беше, а не Селвели Мустафа... Право, тъй е... видях го, кога падна. Имаш право, Македонски!...

Или:

– Аз го убих него, мръсникът. Насмалко щях да изпусна знамето. Там ме раниха.

И той кашляше силно и се задавяше.

И после пак слушаше.

Оня, който разказваше, беше един висок мъж с дребно и надупчено от шарката лице, с дълги сиви мустаци и с лукави, дръзки очи. Той носеше едно огромно извехтяло и без копчета палто и громкото име Македонски. Никой не знаеше нищо от миналото му, преди да дойде във Влашко, освен това, че той бил войвода на някаква хайдушка чета в Македония. Може би тоя слух беше причината, дето той упражняваше осезателно влияние въз другарите си хъшове.

До него седеше турски друг един момък на възраст до трийсет години, комуто казваха Хаджият. Той имаше лице сухо, дългнесто, жълтеникаво, което се окончаваше с една остра брада без косми. По това лице ясно се виждаше изражението на уморяване и отслабване. Той наводждаше главата и дремливо я клатеше, като се сепваше, колчем старият прекъсваше Македонски, и се изкашляше.

До Хаджият седеше други млад человек с черно и нагърчено от преждевременна старост лице, бръснато. Той гледаше много внимателно в Македонски, който разказваше, като често и машинално правеше движение с ръката от устата към гърдите, като че гладеше космите на невидима брада. Той беше поп и беше участвувал в четата на Тотя. Сега беше хъш. А казваха му Попчето.

Не с по-малко любопитство и внимание слушаше и най-младият от всичките, почти лапак с фес. Той зяпаше в устата на разказвача и ловеше жадно всяка негова дума, а когато се обадеше и старият, вниманието му се преобръщаше на благоговение. Той впиваше вторачено очите си в жълтото и измахнато лице на стария хъш, гледаше как се свива набърченото му от рани и трудове чело. Това двайсетгодишно момче имаше всичките черти на невинността и ентузиазма. Син на един богат свищовски търговец, той беше зарязал тайно магазинята на баща си и с парахода беше пристигнал тази вечер. Защо? И той сам не знаеше. Той просто беше оставил бащината си магазиня, защото му беше омръзнало

това тихо, сигурно и егоистично съществуване, което беше монотония. Мечтател, идеалист, ветреник – той искаше да вкуси от сладостта на неизвестното и новото. Като притурим, че той беше написал и напечатал тайно вече цяла патриотическа поема, ще разберем лесно защо беше забравил да вземе и пари за разноски.

Македонски, който случайно стоеше на пристанището тая вечер, съгледа го, запозна се с младия вагабонтин и го доведе да ношува у Странджата.

Очевидно разказът се отнасяше до боевете и приключенията на въстаниците, що бяха нахлули в България преди три години. Старият инвалид се вълнуваше при възпоминанието на тия подвизи и героически нападения. Било, че настоящето му се виждаше тежко и безславно, било, че чувствуваше охтиката в гърдите си, която се заявяваше в чести и раздразнени кашляния, той се сърдеше от най-малката невярност в разказа на другаря си, викаше и гневно се мусеше.

Тоя бледалик, болнав, сух като скелет човек беше Странджата, знаменосецът. Същият, който беше изписан на картината.

Той сега държеше тая кръчма.

Ето защо младото момче гледаше на него с такова страхопочитание.

II

Когато Македонски свърши разказа си, трима от другарите бяха вече задрямали на местата си и хъркаха доволно громко. Странджата постоя няколко време замислен над това, що беше се хоратило, стана прав, свали съдраното и омацано сетре, измъкна отзад из червения пояс, който запасваше окъсаните му и запятнени панталони, един голям